

V zaposlitvi svojih otrok so starši videli dodatni vir preživljanja in pričakovali gmotno izboljšanje celotne družine, zato je umestitev tovarne v litijsko kotlino pomenila upanje tudi za okoličane, ki se na majhnih kmetijah niso mogli preživljati.

Vladimira Cedilnik (* 1938) pripoveduje takole:

»Moja mama Marija Ambrož se je rodila leta 1908 na Leskovici, po očetu Pavletu se je reklo Na Pavletovni. Po njegovi prezgodnji smrti je mati to domačijo prodala in se s šestimi otroki preselila v Malo Kostrevnico. Razmišljala je, da bodo otroci tu bližje raznim službam, saj jih doma ni mogla preživljati. Tiste čase je služba pomenila privilegij. Mama mi je velikokrat pripovedovala, da je štirinajstletna dobila službo pri zidarjih na Stavbah. V škafu je nosila malto na glavi. Zidarji so jo hvalili, ona pa, otrok, je še hitreje letala gor pa dol. Leta 1924 so jo sprejeli v predilnico, tu je delala že njena starejša sestra Pavla. Zidarski mojster bi jo seveda rad imel še naprej v svoji ekipi, zato ji je poskušal prepričati odhod. Posredoval je pri vodstvu, naj je ne sprejmejo, a ni uspel.

Mama je živela doma in njena plača je tako hitro pošla za razne skupne potrebe. Starejše predice so ji prigovarjale, naj se odseli od doma, da bo tako lahko kaj prihranila. In res se je preselila k Ulaf. Imeli so kmetijo, z delom si je odslužila stanovanje in hrano, vso plačo pa prišparala.

Leta 1936 se je poročila z Vladimirjem Gričarjem in s prihrankom poravnala velike dolgove na hiši. Ženin ji je v zahvalo takoj dal prepisati celotno hišo, kar se tiste čase ni zgodilo pogosto. K hiši je pripeljala tudi bogato balo, vsega po štiriindvajset kosov.

Hodila je tudi na predilniške plese, med vojnama in tudi po osvoboditvi, ko je že imela družino.

Vir:

Dolšek, Ida. Špinerbal: litijski ples predilcev. Šmartno pri Litiji: Biroservis, 2011, str. 11.